

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. 1. De Promissione Mutua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

ARTICULUS I.

De Sponsalibus, in quantum dicuntur
promissionem.

3. Ex data Sponsalium de futuro definitione vel descriptione sequitur, requiri ad ea, futuri matrimonii promissionem; quæ, qualis esse debeat, vel sufficiat? exponemus in seqq. Haunoldus tom. 3 de Just. tract. 9. n. 2. definit promissionem, quod sit actus liber, obligativus ex Justitia commutativa, ad aliquid alteri prestandum ex ipsius arbitrio; quæ promissio si sumatur præcisè pro actu promittentis, & antedecenter ad acceptationem promissarii, in Jure vocatur Pollicitatio; & accedente acceptatione, Promissio: Si autem huic accedat solennitas, & forma; promissio solennis, seu stipulatio. Quia tamen non desunt, qui velint, promissionem stare cum restrictione voluntatis ad solam obligationem fidelitatis (actus enim agentium non operantur ultra intentionem eorum L. cum in plures §. Locator ff. locati) ideo species obligationis in definitione posita rectius omittitur.
4. Ad omnem tamen promissionem legitimam esse necessarium animum, seu voluntatem se obligandi, communis tenet, ut videri potest apud Benedict. Pereyram in Elucidario lib. 2. Elucidat. 11. Sect. 1. n. 98. ubi ex Lessio l. 2. c. 18. n. 2. docet, eam esse spontaneam, & deliberatam fidei obligationem, factam alteri de re quapiam bona, & & possibili; & subjungit: non fore promissionem, si fidem non obliget; Nam per hoc differt à nudo proposito; quod illa sit radix obligationis, secus istud; adeoque etiam non intimata vim habeat obligandi sub conditione, quod acceptetur; secus propositum. Nemo enim se obligat, nisi qui animum habet se obligandi, ut docet gloss in c. literaturam, de Voto, v. proponens. ex L. obligationum, ff. de Actionib. & Obligat.
5. Porro legitimum dicitur, quod fit, vel omittitur, lege approbante, vel permitte. Nam legitime factum, importat factum, & modum, ut ait Menoch. in Reg. factum legitime, de Reg. Jur. in 6.; vel, ut docet Abbas, c. consanguinei, de Re judicata, factum, Juris ordine servato. Quoniam autem contingit, eundem actum, fieri lege illum præcisè prohibente, sed non annullante, adeoque exerceri illicitè, sed

valide (ut contingit in matrimonio contracto cum impedimento solum impediendo) fieri potest, eundem actum esse simul legitimum, & illegitimum; legitimum, quia conformatur legi, quoad valorem, eum approbanti; illegitimum, quia adversatur legi præcisè illum prohibenti, non annullanti. Ex utroque enim fore simpliciter illegitimum. Cum autem plures dubitationes oriri possint circa promissionem, ad valorem sponsalium requisitam, de his in seqq breviter dicemus.

§. I.

De Promissione Mutua.

Promissio mutua exigit Promissarii promissionem reciprocam, seu repromissionem promittenti factam, eamque vel expressam, vel tacitam, sic, ut qualibet sufficiat, teste Thom. Sanch. de matr. l. 1. d. 5. n. 1. Quæstio nunc est, an ad valorem Sponsalium requiratur promissio futuri matrimonii mutua? Responso est affirmativa: sic Joan. de Luca l. 14. p. 2. discurs. 8. n. 4. cum communi. Quia Sponsalia important obligationem voluntariam, eamque mutua, quæ non oritur nisi ex mutuo consensu, ut colligitur ex L. Stichus §. naturalis ff. de Obligat. cum Sponsalia numerentur in pactis, quæ requirunt duorum, vel plurium consensum in idem, ex L. 1. ff. de Pactis. 2. quia aliàs uni Sponsorum (qui scilicet non promissit) pro libitu liceret à Sponsalibus recedere, contra communem. 3. quia Sponsalia mutuo consensu dissolvuntur; ex c. Præerea h. t. quod non fieret, nisi mutuo consensu contracta essent. 5. quia valdè probabile est, ex eo Sponsalia in numero plurali dici, quod requirant duplicem promissionem, præferim, quod à Juris-Consultis ex cit. L. 1. vocentur repromissio, id est, promissio reciproca, seu ut notat Pereyra cit. n. 969. promissio promittenti facta. Ex hoc enim ipsi contrahentes dicuntur Sponsi, seu promissi.

§. 2.

An promissio prius obliget, quam acceptetur?

Ante resolutionem supponendum, 7. obligationem; aliam esse Naturalem, aliam Civilem; illa est, quæ oritur ex vinculo Juris naturalis, & obligat in foro Conscientiæ, licet ei Jus humanum non